

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519442128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

Forleden Dag tager *Louise* – saaledes hedder Landsbypigen – imod mig med en dansk Hilsen: „Goddag min Ær! ar di sovret vel?” Behagelig overrasket svarer jeg i samme Tungemaal; men hun erklærer, at hendes Sprogkundskab ikke strækker sig videre. Jeg tilbyder min Undervisning; hun tager mod den – dog først efterat jeg har maattet forsikre hende, at det Danske ikke skal fordærve hendes Taleorganer, eller tage Facner af hendes lille franske Mund. – *Heloise* og *Antoinette* ville ogsaa mod. Det skal Altsammen drives efter en ny Methode, Penseignement mutuel (indbyrdes Undervisning) og *Louise* være Bihjælper. Der skal vælges en Læsebog. Jeg foreslaaer Paul et Virginie; men den forkastes som altfor tydsk, altfor melancholisk. Corinna har samme Skjæbne – den er for engelsk. Endelig bliver *Stella* eenstemmigen valgt; og nu gaar det rask: mine vaklere Elever gjøre enorme Fremskridt.

Allerbedst som jeg igaar giver min Time, siddende med Ryggen imod Døren, de andre Tre foran mig, udstøder *Louise* et Skrig, springer op, og kaster sig om Halsen paa en Mand, der staar bag ved mig. I Førstningen kan jeg ikke see hans Ansigt; thi hun bedækker det med sine Kys; men han er gammel – hans hvidsprængte Haar blander sig med hendes mørkbrune Løkker. Det er hendes cher pere; det er – vor pauvre *Louis!* Jeg kjender ham paa Øjeblikket. „Med Tilladelse, min Herre!” siger jeg. „har De aldrig været i Dannemark?” – „Jo!” – „I R*****? i Aarene nogle og Halvfems?” – „Ja!” – „Husker De da ikke deres petit Chretien?” – „O mon Dieu!” raaber han, og omfavner mig – *indtarmer* mig; thi saaledes udtrykkes nærmest det franske inderlige, stormende embrasser.

Han kunde huske Alting. *Fris!* Han spurgte efter Dig, efter din Fader, efter *Jesper* Degn med den lille snollede Paryk, efter vor arrige Huusholderske – *tykkeb Satann*, som han kaldte hende – efter Morbærtræet udenfor Haugestuedøren, og efter *Peer* Kudsk, som altid titulerede ham Hr. *Laadvig!* Og hvor den gamle Mand var glad ved mig! *Louise* loe med Taarer i Øjnene – jeg havde aldrig troet, at det forvildede Dyr kunde græde – og saa sang hun med comisk Rørelse: ou peut on etre mieux etc.* I Sandhed det forekom mig, som om der pludselig var knyttet et Slægtskabs-Baad mellem hende og mig: saa

* „Hvor mon Man bedre er, end blandt sine Slægt og Venner?” – Gammelt Syngestykke.

St. St. Blicher

nær som et hængende Haar havde jeg omfavnet og kaldt hende Søster.

Han er kommen for at hente *Louise* hjem, og vilde have været bort igaar; men for min Skyld blev han til idag. Jeg kommer just nu fra at have fuldt den tilvogns. Hm! jeg er halv flau, naar jeg tænker paa, at jeg lod ham rejse, uden at faae det allerminde piller ud af ham om Fortiden, da han kom gaaende paa sin Fod til R*****; hvorfor han emigrerte? hvordan han nu er kommen til den forfløjne Datter? etc. Men jeg faaer ud at besøge ham! han boer kun en Par Timers Vej herfra, og bad mig selv ret indstændig derom – hun med, kan jeg troe: „De har endnu ikke lært mig en dansk Ari?“ sagde hun, „jeg gad dog vide, hvordan det vilde klæde mig at synge Barbarisk?“ Hm! det er naragtigt: jeg kan ikke egentlig sige, at jeg – saadan – ja, nu veed jeg snart ikke, hvad det var, jeg vilde sige. Jeg interesserer mig rigtignok for hende, forsaavidt hun er interessant at tale med; men forresten er hun mig ganske ligegyldig. Følelse har hun vel; men den bliver reent overdøvet af hendes umaadelige Leen, den drukner i bare Vittigheder. Da hun omfavnede sine Veninder til Afsked, tindrede der et Par Taarer i hendes Øjne; men til mig sagde hun blot, med et let og flygtigt Smil: „adieu, min gottske Ven!“ „Adieu, min franske Spirrevip!“ tænkte jeg; og „Levvel, min danske Ven!“ siger og mener din trofaste

Christian.

Bouchain, Juli 1816.

Siig mig engang, gamle *Frits!* hvad er Melancholie? Dersom det er denne hersens Benouelse, jeg nu undertiden sporer, saa maa jeg tilstaae: jeg kan ganske godt lide den. Veed Du hvad, *Frits!* Det er ret interessant at være melancholsk; dog troer jeg, at det bør ikke vare for længe ad Gangen, for saa forfalder Man let til Tænkning, Poesie og alskens forængelige Speculatser – Man kunde ogsaa allenfals brække Halsen, forudsat at Man i Melancholie er geneget til at løbe sin Pande mod et Huus, et Træ, eller mod en Andens Pande; eller og at hænge sig over paa Rygningen af Stolen, for gyngende at betragte Maanen. Igaar Aftes dejsede jeg saaledes baglænds ned og brækkede Baghenet – af Stolen. – Jeg vil næsten troe, at det er et usundt Sted,